

bleven forfærdet over hende. Det var den samme uhyggelige Fatning, hvormed hendes Bror Ebbe var gaaet sin Undergang imøde. Det var den samme ubegribelige Livs-Ligegyldighed, den samme skamløse Selvopgivelse! Ligesom Ebbe holdt hun nok af at more sig; men naar hun kom hjem fra Teatret eller fra Sportspladserne, fandt hun det altsammen saa dumt. Hun, som engang var saa læselysten, aabnede nu aldrig en Bog, kiggede i det højeste i en Revolverroman af den værste Slags for at slaa en Aften ihjel. Det var næsten ikke til at forstaa, at det var det samme Menneske, der allerede som halvvoksen slæbte store videnskabelige Værker hjem fra Bibliotekerne og sad med Fingrene i Ørene og læste Søren Kierkegaard. — Hvad der under Sommerens Besøg paa Storeholt kunde være foregaaet mellem hende og Pastor Gaardbo, havde hun ikke faaet Rede paa; men netop fordi Jytte aldrig nævnede ham eller overhovedet nogen-sinde talte om dette Besøg, følte hun sig mere og mere overbevist om, at hun havde noget at skjule.

Jytte vendte sig nu bort fra Vinduet og spurgte igen, om de dog ikke skulde spise. Men Fru Bertha havde ikke sagt sit sidste Ord.

„Du hørte, jeg bad dig om at blive hjemme fra det Besøg. Men jeg fik ikke noget Svar. Nu forlanger jeg, at du ikke gaar derhen. Ja, du ser paa mig, men det er min Mening. Jeg forbyder dig at tage hen til Hr. Karsten From. Nu skal det have en Ende med denne uforsvarlige Leflen med dig selv — og andre.“

Jytte kom ikke til at svare. Pigen aabnede i det samme Døren til Spisestuen og meldte, at der var rettet an.

Under Maaltidet talte de kun saa meget sammen, som det var nødvendigt af Hensyn til Pigens Nærværelse. Og da de havde spist, gik Jytte straks ind til sig selv.

Hun satte sig i sin store Stol og tog en Bog med koloreret Omslag, „Angelica med Tigerøjnene“, for at blive sine Tanker kvit. Men hun lagde den straks igen og lænede Hovedet tilbage med halvlukkede Øjne. At nu ogsaa hendes egen Mor sad og vogtede paa hende som en Politispion, gik paa Lur efter hendes